

vara klokt att pröva dem före definitiv frigivning.....“.

Den positive svenske vurdering har endvidere fundet udtryk ved, at den permissionsregel, der indførtes i 1945, som nævnt ovenfor er opretholdt og udbygget ved den nye lov af 1964.

Man har i Sverige haft visse vanskeligheder med at modvirke rømminger m. v. i forbindelse med permissioner. De svenske erfaringer i denne henseende er dog af begrænset interesse fra et dansk synspunkt, idet den svenske permissionsordning på visse vigtige punkter adskiller sig væsentligt fra den ordning, der agtes gennemført her i landet efter det fremsatte lovforslags eventuelle gennemførelse: permissionerne meddeles ikke af fængvårdsstyrelsen (svarende til direktoratet for fængselsvæsenet), men af de lokale anstaltsledere, og de gives i væsentligt videre omfang end påtænkt efter det danske forslag.

I 1964 meddeltes ved samtlige svenske kriminalanstalter 7.715 permissioner. Der skete udeblivelse i 619 (8 pct.) tilfælde og andre overtrædelser af permissionsvilkår i 239 (3,1 pct.) tilfælde. Af overtrædelserne vedrørte imidlertid 295 „sikkerhedsgruppen“ (svarende til forvaring efter straffelovens § 70) og 250 „ungdomsgruppen“ (stort set svarende til ungdomsfængsel). For så vidt angår fængselsfanger (svarende til området for lovforslagets § 36) kommer antallet af overtrædelser således ned på 313. Antallet af permissionsmisbrug ligger lidt lavere i 1964 end i 1963, og der er i slutningen af 1964 truffet foranstaltninger med henblik på en yderligere begrænsning af permissionsmisbrugene; vægten lægges herved på en mere indgående prøvelse af de enkelte sager, inden permission gives.

Spørgsmål 3.

Vedr. § 1, nr. 5 (lovens § 38).

Kan det ikke have uheldige konsekvenser at hjemle adgang til prøveløsladelse (efter den almindelige $\frac{2}{3}$ regel) allerede efter 4 måneder? Vil det ikke være at foretrække i stedet at søge gennemført en bredere anvendelse af de såkaldte kombinationsdomme efter § 58, stk. 1?

Svar:

Det rejste spørgsmål dækker over to problemer.

- a) Vil der efter de nye regler være tilstrækkelig tid til *anstaltens fangebehandling*?
- b) Vil anstalten på den tid, der står til rådighed, kunne få et tilstrækkeligt grundlag for at *afgive indstilling* om prøveløsladelse efter 4 måneders forløb?

Ad a) For så vidt de nye prøveløsladelsesregler fører til kortere afsoningstider, er det nærliggende at antage, at der sker en vis begrænsning af mulighederne for *behandling i anstalten*.

Det må dog tages i betragtning, at den tidsmæssige begrænsning indeholder en opfordring til anstalterne om at intensivere behandlingsarbejdet i anstalten, og at der er grund til at tro, at denne opfordring i nogen grad kan honoreres. Under de drøftelser med alle fængselsinspektører, som direktoratet har haft, og som bl. a. danner grundlag for lovforslaget, var alle inspektører (med én undtagelse) stemt for at nedsætte den nuværende 9 måneders-grænse i § 38, stk. 1, til 4 måneder, idet man netop mente, at påvirkningsarbejdet over for fangerne kunne intensiveres og gennemføres hurtigere end tidligere antaget.

Selv om det imidlertid antages, at de nye regler betyder en svækkelse af behandlingsmulighederne i anstalten, ligger der ikke heri noget afgørende argument imod reglerne. Formålet med disse er i videre omfang end hidtil at supplere anstaltsbehandlingen med den efterbehandling over en længere periode, som prøveløsladelse med tilsyn muliggør. Bl. a. på grundlag af de forhandlinger, som har været ført med fængselsinspektørerne, må det antages, at fordelene herved væsentligt overstiger den ulempe, en eventuel forkortelse af afsoningstiden og den deraf følgende begrænsning af anstaltsbehandlingen tidsmæssige rammer kan medføre.

Ad b) Efter de gældende almindelige regler skal anstaltsledelsen afgive indstilling om prøveløsladelse senest 6 uger før prøveløsladelsens dato. Det er rigtigt, at anstalten, hvis denne regel blev opretholdt, kun